

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

— Prva slovenska založba —

CELJE – LJUBLJANA

ALEXANDRE JOLLIEN: HVALNICA ŠIBKOSTI

Odlomek iz knjige

Iz predgovora v dialog Juliena s Sokratom (*Hvalnica Šibkosti*)

Vse se začne v spalnici. Invalid s cerebralno paralizo, obkrožen s tremi tovariši v nesreči, se ima za polnjenje baterij navado za nekaj časa zateči k notranjim dialogom, ki mu pomagajo bolje živeti, premagovati težave in ki ga držijo pokonci.

Sokrat se je imel navado sprehajati po agori in brez predsodkov spraševati mimoidoče radovedneže, ne da bi se pri tem oziral na primernost. Sokrat je zato idealen in razumevajoč sogovornik mlademu moškemu, ki je slabo opremljen za zahteve resničnosti, mladeniču, ki ima pred seboj samo en cilj, in sicer bolje razumeti druge, ujeti vesele trenutke in predvsem rešiti si lastno kožo.

Iz razmišljanja, kako se mara človek znati prepustiti (*Kratka razprava o zapuščenosti*)

Rad bi se prepustil. Tako zelo bi rad zaupal v življenje. Pa ne gre. Pogosto mi svetujejo, naj se držim v sedanjosti, naj bom eno s svetom. Vse to vem, a kako? Sedaj je priložnost, da to uredim. V pomoč mi je ena ura meditacije dnevno. V tej uri gledam, kako gredo mimo ideje, kakor se pojavijo v mislih, pri čemer nobene ne odganjam niti se nanje ne obešam. Podobno je vlaku, ki gre mimo nas. Pustim, da gre mimo. Nekateri vagoni so zelo hrupni, a pustim, da gredo mimo. Vagoni tesnobe, ki jih brez težav pustim mimo. Vagoni steklih lisic, multiple skleroze, vagoni, polni prometnih nesreč, raka, levkemije itn. Pustim, da gredo mimo in čutim popolno olajšanje. Pojavi se misel, pogosto najhujša: smrt otroka, morasta vizija bližnjega na smrtni postelji ali še huje, raztreščenega na koščke sredi pločnika. Pustim, da gre ta ideja mimo, ne da bi ji dovolil, da bi me strla. Kot film, ki me ne prizadene. Kot risanka s prijaznimi pošastmi.